

* ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ * ΘΕΜΑΤΑ *

(Περίληψις προηγουμένου)

Εἰς τὸ προηγουμένον τεύχος, εἰς τὴν σειρὰν τῶν «Ἐκκλησιολογικῶν Θεμάτων», παροκολούθησαμεν τὴν Ἐγκύκλιον τῆς 12)10)43 τοῦ Ἐπισκόπου Βρεσθένης Ματθαίου, διὰ τῆς ὁποίας ἐξετίθετο ἡ παρεία τοῦ σχίσματος τῶν Δημητριάδος καὶ πρ. Φλωρίνης. Ἰδιαιτέρως εἶδομεν τοὺς κατὰ τοῦ παλαίου ἡμερολογίου λιθέλλους τοῦ Δημητριάδος, τοὺς ὁποίους ἀπέστειλεν πρὸς τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὰς πρὸς αὐτὴν αἰτήσεις διὰ τῶν ὁποίων ἐκλιπαροῦσε νὰ τοῦ παρασχη χάριν καὶ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν Μητρόπολιν Δημητριάδος.

Εἰς τὸ παρὸν θὰ ἴδωμεν τὸ ἄδοξον τέλος τοῦ Δημητριάδος Γερμανοῦ καὶ ἐν συνεχείᾳ θὰ παρακολουθήσωμεν τὴν ἀπὸ 1)6)44 Ἐγκύκλιον τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΥ (19.3.1944)

Κατέστη πλέον ἐμφανές, ὅτι ὁ Δημητριάδος Γερμανός, διὰ τῶν ἀλεπαλλήλων αἰτήσεων - δηλώσεων - λιθέλλων, ἀπεκήρυττεν τὸ παλαιὸν καὶ ἐξελιπάρει τὴν Καινοτόμον Ἐκκλησίαν, ὅπως πάσῃ θυσίᾳ τὸν ἀποκαταστήσῃ εἰς τὴν Μητρόπολιν Δημητριάδος, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξέπεσεν κατὰ τὸ 1935, διὰ τῆς ἐπιστροφῆς του εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν περίοδον 1942—43, ἐκορυφώθησαν αἱ ἐνέργειαι τοῦ Δημητριάδος πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ταύτην, μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ ἐπέλθῃ διχασμὸς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πρ. Φλωρίνης. Καὶ ἡ μὲν Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία, προετίθετο νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν αἴτησιν τοῦ Δημητριάδος, πλὴν τὴν 19)3)44 ἀπέθανεν οὗτος. Ἀμα τῇ ἀναγγελίᾳ τοῦ θανάτου του, ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία παρέσχεν εἰς αὐτόν, νεκρὸν πλέον, τὴν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του συγχώρησιν καὶ ἀπεφάσισεν, ὅπως κηδευθῇ ὑπ' αὐτῆς ὡς Ἐπίσκοπος ἐν ἐνεργείᾳ.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Συνόδου τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας, τῆς 20)3)44, κατὰ τὴν ὁποίαν συνεζητήθη τὸ θέμα τοῦ νεκροῦ πλέον Γερμανοῦ Μαυρομμάτη, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός, εἰς τὴν εἰσήγησίν του εἶπεν τὰ κάτωθι :

«Σήμερον ἐνδιαφέρει ἡ τελευταῖον ἀπὸ ἔτους καὶ πλέον ἐπιδειχθεῖσα διαγωγή τοῦ μοναχοῦ Γερμανοῦ Μαυρομμάτη. Εἶναι εἰς πάντας γνωστὸν μετὰ πόσης ἐπιμονῆς ἐπεζήτησεν οὗτος νὰ ἀποκατασταθῇ εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Πρὸς τοῦτο μάλιστα καὶ νόμοι εἰδικοί ἐξεδόθησαν, ὅπως ἡ Ἐκκλησία καὶ δικονομικῶς διευκολυνθῇ εἰς τὴν ἀναθεώρησιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν πάντως τῆς μετανοίας τοῦ καθαιρεθέντος. Καὶ πράγματι: ὑπέβαλεν οὗτος δύο αἰτήσεις πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον, τὴν μὲν ἀπὸ 16 Ἰουλίου 1943, τὴν δὲ ἀπὸ 1ης Αὐγούστου ἰδίου ἔτους «ἐξαιτούμενος τὴν χάριν τῆς Ἐκκλησίας». Ἐχρησιμοποίησεν τὴν ἔκφρασιν ταύτην μόνον ἐν ταῖς αἰτήσεσιν αὐτοῦ, διότι ταύτην ἀπήτηε ὁ εἰδικὸς νόμος, ρητῶς ὅμως ἐβεβαίω ὅτι θὰ προσέβαινε εἰς τὴν ἀναγκαίαν ἀνάπτυξιν αὐτῆς ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου καὶ θὰ ὑπέγραφε τὰς ἐνδεδειγμένας δηλο-

γίας τὰς ἀναλόγους εἰς τὰς παρομοίας περιστάσεις, εἰς θεθαίωσιν τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας του. Βασίμως δ' ἐλπίζων εἰς τὴν χάριν τῆς Ἐκκλησίας συνέταξεν ἰδίᾳ χειρὶ καὶ ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς παλαιοημερολογίτας, καταχωρισθεῖσαν ἐν τῷ διβλίῳ τῶν ἐγκυκλίων καὶ ἐγγράφων του, παραδοθέντι ἡμῖν, ἥτις πράγματι εἶναι ἀξιόλογος ἀπὸ πολλῶν ἀπόψεων...». (Κ Ὡ Δ Ι Σ' 1941 - 1945 σελὶς 499).

Κατόπιν τούτων ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία ἀπεφάσισεν, ὅπως «ἡ Ἐκκλησία παράσχη τὴν συγχώρησιν αὐτῆς τῷ Γερμανῷ Μαυρομμάτῃ, κηδευθῇ δὲ οὗτος κατὰ τὸ τυπικὸν αὐτῆς καὶ μνημονευθῇ ὡς Ἀρχιερεὺς». (Βλ. αὐτόθι, σελ. 450).

Αὐτὸ ἦτο τὸ ἄδοξον τέλος τοῦ Δημητριάδος Γερμανοῦ Μαυρομμάτη(*).

Η ΑΠΟ 1)6)44 ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ πρ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ἡ ἀπὸ 12)10)43 Ἐγκύκλιος τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου, ἡ ὁποία, ὡς εἶδομεν, ἀπεκάλυπτε τὰ περὶ τῶν Δημητριάδος Γερμανοῦ καὶ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομου, ἰδιαίτερως ἐνώχλησεν τὸν δεύτερον, διὰ τοῦτο ὁ πρῶν Φλωρίνης ἐξαπέλυσεν μεγάλην Ἐγκύκλιον, σκοπῶν δι' αὐτῆς νὰ ἐξοντῶσῃ παντελῶς τὸν Ἐπίσκοπον Βρεσθένης. Εἰς αὐτὴν ὁ μὲν συντάκτης πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος, παρουσιάζει ἑαυτόν, ὡς ἀπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἵνα σώσῃ τοὺς Γ.Ο.Χ. ἀπὸ τὰς δῆθεν ἀκρότητας καὶ πλάνας, ὁ δὲ Ἐπίσκοπος Βρεσθένης παρουσιάζεται ὡς δῆθεν ἀθεολόγητος κ.λ.π. καὶ ὡς ἐκτρέπων εἰς πλάνας καὶ ἀκρότητας τοῦ Γ.Ο.Χ. Τὸ ὅτι ὁ πρ. Φλωρίνης ἠρνήθη τὴν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν του καὶ ἐξέπεσεν, προξενήσας τὸ σχίσμα του, εἶναι ἐν μέγιστον κακόν, τὸ ὅτι ὅμως εἰς τὴν συνέχειαν ζητεῖ νὰ διαστρέψῃ τὴν ἀλήθειαν (διὰ νὰ μὴ ὑπάρχῃ αὕτη εἰς ἔλεγχόν του), ἐπιχειρεῖ δὲ τοῦτο, ὡς θὰ ἴδωμεν, μὲ ὅλως ἀπάδοντα τρόπον, τοῦτο εἶναι δι' αὐτόν ἡ ἐσχάτη πτῶσις. Ὁμολογουμένως ἡ ἐν λόγῳ Ἐγκύκλιος εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ πλέον ἀποτυχημένα διαστροφικὰ κείμενά του, τὸ ὅποιον τὸν συντρίβει καὶ δὲν ἀφίνει πλέον ἀνάστημα ἐκκλησιαστικόν εἰς τὸν πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον.

Διὰ τὴν Ἐγκύκλιον ταύτην, γράφει χαρακτηριστικῶς ὁ Ἐπίσκοπος Βρεσθένης:

«.... Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, «πάλιν Ἡρωδὶας μαίνεται, πάλιν ταραττεται, ζητοῦσα τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου ἐπὶ πύνακι», ἦτοι ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος, ζητῶν διὰ τῆς τελευταίας ἐγκυκλίου του, τῆς 1.6.44, νὰ κατακρημνίσῃ εἰ δυνατόν καὶ ἡμᾶς καὶ ἅπαντας τοὺς Γνησίους Ὁρθόδοξους Χριστιανοὺς τῆς Ἑλλάδος, διὰ τῶν κακοδόξων καὶ ἐμπαθῶν φρονημάτων του, ἅτινα σαφέστατα ἀποδεικνύονται ἐν τῇ εἰρημένῃ Ἐγκυκλίῳ του, διὰ τῶν ψευδῶν καὶ ἀπατηλῶν σοφιστικῶν του, εἰς τὸν κρημνὸν τῆς ἀπωλείας, διὰ τοῦτο καὶ πάλιν σὰς κρούομεν τὸν κώδωνα τοῦ ψυχικοῦ σας κινδύνου, ὅπως μὴ διδτε ἀπολύτως οὐδεμίαν προσοχὴν εἰς τὰς μεστὰς κακοδοξίῶν ταύτας ἐγκυκλίου των, διότι αὗται δὲν εἶναι τίποτε περισσώτερον ἢ ὀλιγώτερον παρὰ κακὸδοξοὶ καὶ διεστραμμένα ψευδοδιδασκαλαὶ φθείρουσαι τὰς ἀθανάτους ψυχὰς σας.

(*) Παρὰ ταῦτα ὁ Γερμανὸς Μαυρομμάτης, θεωρεῖται ὑπὸ τῶν διαφόρων παλαιοημερολογικῶν Παρατάξεων, ὡς Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος καὶ οὕτω τὸν ἐμφανίζουν ἀπὸ τῶν σιγηλῶν τῶν ἐπισήμων ἐντύπων των καὶ ἡμεροδοικῶν. (Βλ. Ἡμεροδοικτὴν 1983, παρατάξεως κ. Αὐξεντίου, ἐπίμετρον κεκοιμημένων Ἀρχιερέων).

Καὶ ὡς καὶ αἱ πράξεις τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἀναφέρουσι ὅτι «Καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμιμένα, τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν». Ἰδοὺ ἔπου σήμερον τὸ ρητὸν τοῦτο ἐφαρμόζεται εἰς τὸν ἀνωτέρω πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον, ὅστις διὰ τῆς τελευταίας του ταύτης ἐγκυκλίου, οὐχὶ διεστραμιμένα λαλεῖ, ἀλλὰ καὶ τελείως ψευδαπόστολος καὶ ψευδοδιδάσκαλος κατέστη προσπαθὼν ὡς λύκος ὠρυόμενος νὰ καταπίῃ καὶ παραπλανήσῃ τὰς ψυχὰς σας ἐκ τῆς δδοῦ τῆς ἀληθείας. Ἀλλὰ μὴν ἐκπληττεσθε εἰς τοῦτο, διότι τὸ λέγει ὁ Κύριός μας εἰς τὸ Ἱερόν του Εὐαγγέλιον σαφέστατα. «Βλέπετε μὴ πλανηθῆτε πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ὁ Χριστός, μὴ οὖν πορευθῆτε ὀπίσω αὐτῶν, ἐκ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς».

Ἰδετε λοιπὸν τοὺς καρποὺς ὧν αὐτῶν τῶν ψευδεπισκόπων οἵτινες ἤλθον ἀπὸ τὴν κακοδοξίαν εἰς τὸν ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα διὰ δόξας μόνον καὶ τιμὰς, καὶ οὐχὶ μόνον δὲν ὠφέλησαν τὸν ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας μας, ἀλλὰ τοὺναντίον τὸν ἐπληξάν εἰς τὰ καίρια, ἐσκανδάλισαν τὰς ψυχὰς χιλιάδων Ὁρθόδοξων καὶ διέλυσαν 800 περίπου Παραρτήματα, ἅτινα παρέλαβον, δημιουργοῦντες θορύβους, σχίσματα καὶ διαιρέσεις καθημερινῶς διὰ τῶν κακοδόξων φρονημάτων των, ἀποχωροῦντες ἕκαστος τελικῶς εἰς τὴν κακοδοξίαν εἴτε ἐν ζωῇ, εἴτε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου των ὡς ἔχομεν τὸ παράδειγμα τοῦ Ζακύνθου, Λιώση, Χατζῆ καὶ τὸ πρόσφατον παράδειγμα τοῦ Δημητριάδος. Γερμανοῦ τοῦ ἀποθανόντος κακοδόξως καὶ ταφέντος διὰ κακοδόξων ἱερέων ἐκ τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν, τῇ συμβουλῇ τοῦ ἀνωτέρω Φλωρίνης, Χρυσόστομου, ὅστις ἡρνήθη νὰ ἐνταφιάσῃ αὐτὸν, ἵνα μὴ φέρῃ εὐθύνην ἐνώπιον τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν ὡς ὁμολόγησεν ὁ ἴδιος εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ ἀνεληθόντα εἰς Ψυχικὸν καὶ διαμαρτυρηθέντα ἐνώπιόν του Δικηγόρον καὶ κ. Δ. Πανίδην . . . Ἀλλὰ οὐδὲν κρυπτόν οὐ μὴ φανερόν γενήσεται. Ὅσον ἀγαπητοὶ ὁ ἀνωτέρω Ἀρχιερεὺς πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος καὶ ἂν προσπαθοῦσε νὰ κρυβῇ καὶ νὰ παρουσιάζεται ὡς Ὁρθόδοξος εἰς ὑμᾶς διὰ τὸν ἀπατηλὸν του τεχνασμάτων καὶ σοφιστεῶν τῆς ἐπιστήμης του, ἡδόκησεν πλέον ὁ Πανάγαθος Θεός, ὅστις διαφοροτρόπως κατεργάζεται τὴν σωτηρίαν μας, νὰ διαλυθοῦν ὅλα τὰ πονηρὰ καὶ κακόδοξα τεχνάσματά του, καὶ νὰ φανοῦν πλέον τὰ σαπρὰ καὶ κακόδοξα φρονήματά του, διὰ τῆς τελευταίας ταύτης ἐγκυκλίου του.

Ἄς ἔχει δόξαν λοιπὸν ὁ Κύριός μας ὅστις μᾶς διεφύλαξεν καὶ ἀπὸ τὸν τοιοῦτον ψευδοδιδάσκαλον καὶ ψευδεπίσκοπον τῆς Ἀγιοπάτης Ἐκκλησίας μας. (Ἐκ τοῦ προλόγου τῆς ἀπαντητικῆς Ἐγκυκλίου τῆς 21) 9) 44, τοῦ Ἐπισκόπου Βρεσθένης Ματθαίου).

Πράγματι διὰ τῆς Ἐγκυκλίου ταύτης, ὁ πρ. Φλωρίνης πίπτει εἰς τὸ ἔσχατον σημεῖον διαστροφῆς τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ καὶ διατυπώνει πληθύν ἐπιληψίμων ἀπὸ Ὁρθόδοξου ἀπόψεως θέσεων, ὥστε νὰ μαρτυρῇται δι' αὐτῆς ὁ βαθμὸς τῆς ἐμπαθείας του πρὸς τοὺς μὴ ἀκολουθοῦντας αὐτόν, τοὺς ὁποίους, ὡς ἄλλος Πάπας, θεωρεῖ ἀνοήτους καὶ αἰρετικούς.

Ἀλλὰ ἄς ἴδωμεν καλλίτερον τὴν Ἐγκύκλιον.

«ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ πρ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Π ρ ὅ ς

τοὺς εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς, τοὺς ἐντιμωτάτους ἐπιτρόπους καὶ ἅπαν τὸ εὐσεβὲς ὀρθόδοξον χριστιανικὸν πλήρωμα τῶν καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησιῶν

Καὶ ὥστε μὴ ἤρκουν οἱ ποικίλοι οὗτοι πειρασμοὶ καὶ οἱ περιστοιχοῦντες ἡμᾶς κίνδυνοι οἱ ἀπειλοῦντες νὰ διαφθείρῳσι καὶ νὰ δηλητηριάσωσι τὰ ἤθη, καὶ τὴν

χριστιανικὴν ἡμῶν ζωὴν καὶ πολιτείαν, ἡγέρθησαν ὥς μὴ ὄφειλον καὶ ἄλλου εἶδους πειρασμοὶ ἐκ μέρους ἐκείνων, οἵτινες, ἐξεληθόντες ἐξ αὐτῶν τῶν σπλάγχχνων τῆς Ἐκκλησίας, προσπαθοῦσι νὰ διαφθείρῳσι τὰ ὑγιᾶ καὶ ὀρθόδοξα φρονήματα ὑμῶν ⁽¹⁾ καὶ νὰ σκανδαλίσωσι τὰς ψυχὰς καὶ συνειδήσεις τῶν πιστῶν διὰ κενῶν ὀλγῶν καὶ συζητήσεων μωρῶν ⁽²⁾, ἐπιτηδευόμενοι τοὺς Κανονολόγους καὶ νομο-διδασκάλους, καὶ μὴ νοοῦντες, ἐλλείψει κανονικῆς συγκροτήσεως καὶ θεολογικῆς μορφώσεως ⁽³⁾, μὴτε ἂ λέγουσι, μὴτε περὶ τίνων διαβεβαίουνται. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἀξιοῦσιν νὰ ἐπιβάλῳσι τὰς λελανθασμένας γνώμας, καὶ πεπλανημένας δοξασίας αὐτῶν, οὐ μόνον εἰς τοὺς λαϊκοὺς, οἵτινες τυγχάνουσιν ἄγνωστοι θρησκευτικῆς παιδεύσεως, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς Κληρικοὺς τῆς ὀρθοδόξου παρατάξεως ἡμῶν, καὶ ὅτι εἰς τὸν ἡγέτην καὶ πρόεδρον ταύτης, τὸν καταρτισθέντα Κανονικῶς, καὶ παιδευθέντα θεολογικῶς ⁽²⁾, εἰς ἀνωτάτην Θεολογικὴν Σχολήν, καὶ τρανὰ δείγματα παρασχόντα, ὅχι μόνον λόγοις, ἀλλὰ καὶ ἔργοις διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν τῶν φρονημάτων καὶ τὴν ἐμμονήν του εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις. Καὶ μὴ ξενίζεσθε δι' αὐτὸ ἀγαπητὰ ἐν Χριστῷ τέκνα· ἀφοῦ τοιοῦτοι ψευδαπόστολοι καὶ ψευδοδιδασκαλοὶ ἀνεφάνησαν καὶ κατὰ τὴν Ἀποστολικὴν ἐποχὴν, ὡς μαρτυροῦν αἱ ὁμολογίαι τῶν Ἀποστόλων.

«Καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες, λαλοῦντες διεστραμμένα, τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν» (Πραξ. Ἀποστ. 20,30). Οἱ ψευδοδιδασκαλοὶ οὗτοι «ἐξ ἡμῶν μὲν ἐξηλθον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, εἰ γὰρ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, μεμενῆκασις ἂν μεθ' ἡμῶν» κατὰ τὸ Εὐαγγελικὸν ρητὸν (Α' Καθ. Ἰωάννου 2, 19). Τούτους ἡμεῖς ἀνεδείξαμεν εἰς Ἐπισκόπους τῇ χάριτι τοῦ Παναγίου καὶ τελεταρχικοῦ Πνεύματος, ὅπως μεθ' ἡμῶν ἐξυπηρετήσωσι τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τοῦ ὀρθοδόξου ἑορτολογίου.

Ἄλλ' οὗτοι γινόμενοι Ἐπίσκοποι, οὐ μόνον δὲν ἀντελήφθησαν καὶ δὲν ἐξετίμησαν τὸ Ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, καὶ τὴν σοβαρότητα καὶ ἱερότητα τοῦ ἑορτολογιακοῦ ἀγῶνος, ἀλλὰ καὶ παρεξστράπησαν εἰς πλείστας ὁσας ἀντικανονικότητας, μὴ δειλιάσαντες μὴδ' ἀπορριγίσαντες οἱ δέλαιοι ἄνευ λόγων Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Κανονικῶν νὰ διακόψωσι τὴν πνευματικὴν ἐξάρτησιν καὶ Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μεθ' ἡμῶν, πῆξαντες ἴδιον θυσιαστήριον, καὶ σχίσαντες οὕτω τὸν ἄρραφον χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ διὰ λόγους προσωπικῆς κενοδοξίας, καὶ φιλαργυρίας, ἐδημιούργησαν πραγματικὸν Σχίσμα δὲ εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὀρθοδόξου παρατάξεως ἡμῶν ⁽³⁾. Τότε καὶ ἡμεῖς, ἰδόντες, ὅτι ὅλα τὰ εἰρηνικὰ μέσα, ἅτινα μετεχειρίσθη-

(1) Τὸ πὸ «Ὁρθόδοξα φρονήματα ἡμῶν», ὁ πρ. Φλωρίνης ἐννοεῖ τὴν κακὸν δόξαν διδασκαλίαν του περὶ τῆς Καινοτόμου Νεοσημρολογικῆς Ἐκκλησίας, ὅτι δηλαδὴ αὕτη δὲν εἶναι σχισματικὴ, ἀλλὰ «μητέρα Ἐκκλησία» καὶ ὅτι οἱ Γ.Ο.Χ. εἶναι μία διαμαρτυρία, ὑπὸ δὲ τὸ «κενὸν λόγων καὶ συζητήσεων μωρῶν», ἐννοεῖ τὴν Ὁμολογίαν πίστεως - Ἐκκλησιολογίαν τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸς τὸ 1935 σαφῶς καὶ τρανῶς διεκήρυξεν, ὅτι δηλαδὴ ἡ Καινοτόμος Νεοσημρολογικὴ Ἐκκλησία εἶναι σχισματικὴ· ἡ δὲ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι ἡ κανονικὴ Ἐκκλησία.

(2) Κατὰ πόσον ἔχει κανονικὴν καὶ θεολογικὴν συγκροτήσιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ πόσον εἶναι εἰλικρινὴς καὶ ἐμφορεῖται ἀπὸ Χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ συνεπειas, θὰ φανῇ εἰς τὴν παρούσαν ἐγκύκλιον.

(3) Εἶναι φρικτοὶ οἱ ἰσχυρισμοὶ του, δότι δὲν εἶναι ἀπλῶς ψεῦδεις, ἀλλὰ ἀποτελοῦν εὐθείαν ἐπίθεσιν καὶ περιῦδον τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ὑπαγάγει εἰς δῆθεν «σχίσμα», τὸ ὁποῖον προεξεγινήθη «ἄνευ λόγου» ἐκκλησιαστικοῦ. Εἰς τὴν συνέλειαν ὅπως ἀπροηγουμένως ἐπαρθεῖς ὑπὲρ τῶν μέτρων του, κατὰ παλαιὴν ἀπομίμησην ἰσχυρίζεται, ὅτι αὐτὸς τοὺς ἀνέδειξεν Ἀρχιερεῖς καὶ ὅχι ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ ὅτι «ἀποσχισθέντες αὐτοῦ» ἐστερήθησαν καὶ τὴν εὐλογίαν του. Ἰδοὺ ποῦ ὠδήγησεν ἡ ἐμπάθεια καὶ ὁ ἐγωϊσμός του τὸν δυστυχῆ πρ. Φλωρίνης.

μεν πρὸς διαφωτισμὸν καὶ ἀποτροπὴν αὐτῶν, ἐκ τοῦ ἀδικαιολογήτου Σχίσματος, ἀπέδωκαν εἰς μάτην, ἡγαγκάσθημεν μετὰ λύπης νὰ δεχθῶμεν τὴν ἀπόσχισιν αὐτῶν, καὶ νὰ στερήσωμεν αὐτοὺς καὶ τοὺς ὁπαδοὺς αὐτῶν τῆς εὐλογίας ἡμῶν. Ἐκτοτε οὗτοι, ἀπαλλαγέντες τῆς πνευματικῆς δικαιοδοσίας καὶ κηδεμονίας ἡμῶν, ἐξετραχλίσθησαν εἰς τοιαύτας ἀντικανονικὰς καὶ ἐγκληματικὰς ἀπὸ Ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως πράξεις, ὥστε εἰσῆχθησαν ἐνώπιον τοῦ Κακουργοδικεῖου Χαλκίδος, ὅπερ ἀπήλλαξε μὲν αὐτοὺς τῆς ποινῆς, ἀλλ' ὅχι ὡς ἁθώους τῆς κατηγορίας, ἀλλ' ὡς μωροὺς καὶ ἀκαταλόγιστους (διὰ τὸ ἀσθενὲς τῆς διανοίας καὶ τὸ ὑπέρακιον τῆς ἡλικίας). Οἱ παρασυνάγωγοι (4) οὗτοι Ἐπίσκοποι Βρεσθένης Ματθαῖος Καρπαθάκης καὶ Κυκλάδων Γερμανὸς Βαρυκόπουλος, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀπεσχίσθησαν ἐξ ἡμῶν, παρ' ὧν ἔλαβον τὸν Ἐπισκοπικὸν βαθμὸν, παρέμειναν μὲν ὡς Ἐπίσκοποι διὰ τὸ ἀνεξάλειπτον τῆς ἱερωσύνης, ἀλλ' ὡς ἄτομα ἀπλά, καὶ ὅχι ὡς ἐκπρόσωποι Ἐκκλησίας, ἐξ ἧς νὰ ἀρῶνται τὴν χάριν καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ τελεῖν ἐγκύρως πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν πράξιν καὶ τελετουργίαν.

Διότι τὰς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν καὶ ἀντίληψιν ἰδρύει (5) καὶ προοικίζει μὲ τὰ Μυστήρια καὶ τὴν Χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἡ ὅλη Ἐκκλησία, ὡς ταμιούχος τῆς Χάριτος, καὶ ὅχι ὠρισμένοις τις ἀριθμὸς λαϊκῶν καὶ κληρικῶν ἀτόμων, ἀποφωτισμένων διὰ λόγους διαφωνίας εἰς ἰασημὸν τι Ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα ἀπὸ μιᾶς ἀνεγνωρισμένης ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, μὴ ἀπογυμνωθείσης τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ κύρους καὶ τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος μετὰ δίκην καὶ ἀπόφασιν τῆς ὅλης Ἐκκλησίας.

Ἡ ἀντίληψις καθ' ἣν δικαιοῦνται τὰ ἄτομα, εἴτε κληρικοί, εἴτε λαϊκοί, νὰ ἰδρῶνται (5) ἰδιαίτεράν Ἐκκλησίαν ἄνευ τῆς ἀδείας καὶ τῆς ἀναγνώρισεως τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, ἔχει Προτεσταντισμοῦ, ὅστις ὡς γνώρισμα καὶ στάθμην ἀκριβοῦς τῆς θείας ἀληθείας δὲν θεωρεῖ τὴν κρίσιν καὶ τὴν γνώμην τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀτόμων, ἐκπροσωποῦντων καὶ τούτων κατὰ τὴν προτεσταντικὴν ἐκδοχὴν τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Παναγίου Πνεύματος ...

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἐρωτῶμεν τοὺς παρασυναγώγους Ἐπισκόπους καὶ τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτοὺς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς, πόθεν καὶ ἐκ ποίας Ἐκκλησίας ἀρῶνται οὗτοι τὸ Κανονικὸν κύρος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πράξεων αὐτῶν, ἀφοῦ ἀπεσχίσθησαν παρ' ἡμῶν ἄνευ λόγων Ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐλάττισαν οὗτοι ἄνευ φόβου Θεοῦ τοὺς χειροθετήσαντας καὶ εἰς Ἐπισκόπους ἀναδείξαντας αὐτοὺς διὰ τῆς ἐπικλήσεως τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος; Ἰσως ἀντιτάξουσιν οὗτοι, ὅτι δὲν ἀπεσχίσθησαν παρ' ἡμῶν ἄνευ λόγων Ἐκκλησιαστικῶν, προβάλλοντες οὗτοι ὡς τοιοῦτους τό, ὅτι ἡρνήθημεν νὰ κηρύξωμεν, ὡς Ἐκκλησία ἰδιαίτερα καὶ ἀνεξάρτητον τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοὺς καινοτομήσαντας Ἀρχιε-

(4) Ὡς πρὸς ποῖον εἶναι παρασυνάγωγος καὶ ἀπὸ πότες; Πρὸς τὸν ἴδιον τὸν π. Φλωρίνην (!) καὶ ἀπὸ τοῦ 1937, ὅτε αὐτὸς ἀπεσχίσθη, ἀρνήθηκε τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἰσως βεβαίως νὰ ἐννοῇ, ὅτι εἶναι παρασυνάγωγος καὶ ὡς πρὸς τὴν Νεομωρολογικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἀναγνωρίζει ὡς Κανονικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

(5) Τὸ 1924 ἢ τὸ 1937, δὲν ἰδρύθη δεινὲ θεολόγῃ ΚΑΜΜΙΑ Ἐκκλησία τὸ 1924 ἰδρύθη τὸ Νεομωρολογικὸν Σχίσμα, τὸ δὲ 1937 τὸ Φλωρινικὸν Σχίσμα. Οἱ πάντοι δὲ λόγοι Γ.Ο.Χ. (κληρὸς καὶ λαὸς) τὸ 1924 ἢ τὸ 1937, παραμένουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ οὐδὲν ἕτερον. Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. δὲν εἶναι τί νέον τὸ ὅποιον δημιουργεῖται τὸ 1924, ὡς διανοήθη νὰ διατυπώσῃ ὁ π. Φλωρίνης, ἀλλὰ ἡ ἀδιάκοπος ἱστορικὴ ἀλλὰ καὶ πνευματικὴ καὶ ὄντολογικὴ συνέχεια τῆς ἀπ' ἀρχῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Αὕτη ἦτο καὶ εἶναι ἡ συνειδήσις τῆς Ἀκαινοτομικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀπ' ἀρχῆς πρὸς διάκρισιν ἀποκληθείσης ὑπὸ τῶν πιστῶν Αὐτῆς τέκνων, «Ἐκκλησία τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν».

ρείς, τοὺς ἀποδεχθέντας τὸ Παπικὸν ἡμερολόγιον ὡς Σχισματικούς. Ἄλλ' ἐρωτῶμεν αὐτοὺς δικαιοῦνται κατὰ τὸ Κανονικὸν δίκαιον, καὶ τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς Κανόνας, καὶ τὴν αἰωνόβιον πράξιν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας νὰ κηρύττῃ Σχισματικούς τοὺς Ἀρχιερεῖς μίᾳ μερὶς Κληρικῶν καὶ Λαϊκῶν, διαφωνούντων πρὸς αὐτοὺς εἰς ἓν ζήτημα Ἐκκλησιαστικόν⁽⁶⁾ ἰσάμιον κατὰ τὸν Μέγαν καὶ οὐρανοφάντορα Βασίλειον, δεδομένου, ὅτι τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐχορήγησαν αἱ ἄγιοι ἑπτὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, τὰ ἀλάθητα ταῦτα πυξία τῆς θείας ἀληθείας καὶ ἡ ἀκριβὴς στάθμη τῆς ὀρθοδοξίας εἰς τὴν ὅλην Ἐκκλησίαν, συνερχομένην ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι εἰς Οἰκουμενικὴν ἢ Μεγάλην Τοπικὴν Σύνοδον, ἥτις μετὰ τὴν ἐξάντλησιν πάντων τῶν εἰρηνικῶν μέσων τοῦ διαφωτισμοῦ καὶ τῆς ὑποδείξεως τοῦ ψυχικοῦ ὁλέθρου καὶ τοῦ φοβεροῦ κρημνοῦ, εἰς ὃν ὠθοῦσιν αἱ πεπλανημένοι θρησκευτικαὶ ἰδέαι προβαίνει μετὰ λύπης εἰς τὴν ἀποσχισιν αὐτῶν ἐκ τοῦ θεοπαγούς καὶ αἰωνοδόου κορμοῦ τῆς ὀρθοδοξίας. καθαιροῦσα αὐτοὺς τοῦ Ἀρχιερατικοῦ δικαιώματος τοῦ τελεῖν ἐγκύρως τὰ Μυστήρια καὶ πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν πράξιν.

Πρόσφατον παράδειγμα τῆς τοιαύτης ἐξασκήσεως τοῦ δικαιώματος τούτου ἔχονεν τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει συνελθούσαν τῇ 1872 Μεγάλῃ Τοπικῇ Σύνοδον, ἐκπροσωπηθεῖσαν καὶ ὑφ' ὧν ἔλυν τῶν κατ' Ἀνατολὰς Πατριαρχικῶν Ἐκκλησιῶν, ἐξ αἰτίας τοῦ ἐπαράτου φυλετισμοῦ, ὃν ἤθελον νὰ εἰσαγάγωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου οἱ Βουλγαρικῆς ἐθνότητος Ἀρχιερεῖς, ἥτις Σύνοδος, καλέσασα εἰς δίκην τοὺς ἀποστάτας Βουλγάρους Ἀρχιερεῖς, καὶ μὴ βουλευθέντας τούτους συνίναμι μετὰ μακροχρόνιον διαφωτισμὸν καθήρεσεν αὐτοὺς καὶ ἐκήρυξεν ὡς Σχισματικούς. Ἐκδοῦσα δὲ καὶ τὸν ὅρον τῆς καθαιρέσεως καὶ ἀποσχίσεως αὐτῶν, διέταξε τὴν ἐπ' Ἐκκλησιῶν ἀνάγνωσιν τούτου, ὅπως ἀπὸ τῆς λύμης τοῦ Σχίσματος προφυλάξῃ τὸν Βουλγαρικὸν λαόν.

Οὐδεὶς ποτὲ ἐκ τῶν παλαιῶν ἢ τῶν νέων αἵρετικῶν καὶ αἵρεσιάρχων ἐκηρύχθη σχισματικὸς καὶ καθηρέθη ὑπὸ διαφωνούντων Ἱεραρχῶν μεμονωμένων ἄνευ δίκης καὶ ἀπολογίας, ἀλλ' ὑπὸ Συνόδων, καὶ Κανονικῶς συγκεκροτουμένων Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων, ἐνώπιον τῶν ὁποίων καλοῦνται οὗτοι εἰς ἀπολογία, καὶ τότε μόνον καθαιροῦνται τοῦ Ἀρχιερατικοῦ δικαιώματος, καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ διοικεῖν Ἐκκλησίαν καὶ τελεῖν ἐγκύρως πᾶσαν Ἐκκλησιαστικὴν ἱεροτελεστείαν, ὅταν μετὰ ἐπαρκῆ διαφωτισμὸν ὑπὸ τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου δὲν θελήσῃσι νὰ ἀποπτύσωσι τὴν πλάνην των, ἐμμένοντες σκληροτραχήλως καὶ ἀμεταπείστως εἰς τὰς αἵρετικὰς ἰδέας καὶ πεπλανημένας δοξασίας αὐτῶν.

Κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν σχετικῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων, ὅταν ὁ Προϋστάμενος ἢ τὸ πλείστον τῶν Ἀρχιερέων μιᾶς ἀνεγνωρισμένης ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰσαγάγωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μίαν καινοτομίαν, ἀντικειμένην πρὸς τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὴν ὀρθόδοξον θείαν λατρείαν, δικαιοῦνται μὲν οἱ ὀρθοδόξουντες Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας ταύτης νὰ διακόψωσι τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν καινοτόμων, καὶ πρὸ Συνοδικῆς διαγνώμης, ἵνα μὴ ὦσι καὶ οὗτοι συνυπεύθυνοι ἐνώπιον τῆς ὅλης Ἐκκλησίας διὰ τὴν κακῶς καὶ ἀντικανονικῶς εἰσαχθεῖσαν καινοτομίαν, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ κηρύξωσι τοὺς καινοτομήσαντας Ἀρχιερεῖς Σχισματικούς, καὶ εἰς καθάρσεις νὰ ὑποβάλωσιν αὐτοὺς, τοῦθ' ὅπερ

(6) Ναί, δικαιοῦνται καὶ τοὺς ἐπιβάλλεται, διότι τὸ Νεοημερολογικὸν δὲν εἶναι ἀπλὸν κανονικὸν θέμα. Οἱ ἄγιοι ἐκείνοι πστοί, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἐξέφραζον τὴν συνείδησιν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἐξεπροσώπων Ἀυτὴν, δὲν ἦσαν μία ὁμάς, ἦσαν τὸ πᾶσιν λεῖμμα τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν διεφάνησαν δὲ διὰ κανονικὰ καὶ ἀσώματα ἢ ἰσάμια θέματα, ἀλλὰ ἐπόμενοι ταῖς ἀγίας Συνόδοις, κατεδίκασαν τὸν καταδικασμένον Νεοημερολογισμὸν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπεξεργήθη ἀνταρσία κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ συμμαχία καὶ συμπόρευσις μετὰ τῆς πανσπερμίας τῶν αἵρετικῶν.

είναι αποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, εἰς Σύνοδον συνερχομένης, καὶ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀποφαινομένης, καὶ τὴν ἐτυμηγορίαν αὐτῆς ἐκδιδούσης μετὰ λυπηρὸν διαφωτισμὸν, καὶ τὴν ἐμπεριστατωμένην ἀπολογία τῶν ὑπὸ κρίσιν καινοτόμων Ἀρχιερέων (7).

Ἡ δὲ διακοπὴ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῆς διοικούσης Συνόδου καὶ ἡ παῦσις τοῦ μνημοσύνου αὐτῆς ἐκ μέρους τῶν ὀρθοδοξούντων, οὐ μόνον δὲν κατακρίνεται, ἀλλὰ καὶ ἐπαινεῖται, ὥς μὴ δημιουργοῦσα Σχίσμα, ἀλλ' ὥς σώζουσα τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ Σχίσματος συμφώνως πρὸς τὸν 15ον Κανὸνα τῆς Α' Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διαγορεύοντα τάδε: «Οἱ . . . δι' αἵρεσίῃν τινα παρὰ τῶν Ἀγίων Συνόδων ἢ Πατέρων κατεγνωσμένην, ὥς πρὸς τὸν Πρόεδρον κοινωνίας ἑαυτοὺς διαστέλλοντας. . . οἱ τοιοῦτοι οὐ μόνον τῇ Κανονικῇ ἐπιτιμῇσι οὐχ' ὑπόκεινται πρὸ Συνοδικῆς διαγνώσεως ἑαυτοὺς τῆς πρὸς τὸν καλούμενον Ἐπίσκοπον κοινωνίας ἀποτειχίζοντες ἀλλὰ καὶ τῆς πρεποσύνης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιοθησονται, οὐ σχίσματι τὴν ἑνωσίαν τῆς Ἐκκλησίας κατέμειον, ἀλλὰ Σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι». Βλέπε καὶ τὸν 3ον Κανὸνα τῆς Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐπιτάσσοντα τάδε: «Κοινῶς δὲ τοὺς τῇ ὀρθοδόξῳ καὶ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ συμφρονούντες Κληρικοὺς κελεύομεν τοῖς ἀποστατήσασιν ἢ ἀφισταμένοις Ἐπισκόποις μὴ ὅλως ὑποκεῖσθαι κατὰ μηδὲνα τρόπον». Οἱ Κανόνες οὗτοι, ὥς πᾶς τις καλὸς καὶ εὐκρινὴς συζητητὴς ἐννοεῖ, παρέσχον εἰς τοὺς ὀρθοδοξούντας Κληρικοὺς, καὶ ἀποστέρησαν τὴν καινοτομίαν τῆς προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, τὸ δικαίωμα μόνον τῆς διακοπῆς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῆς Διοικούσης Ἀρχῆς, καὶ τῆς κατὰ μηδὲνα τρόπον ὑπακοῆς καὶ πειθαρχίας εἰς αὐτήν, τοῦ δικαιώματος τῆς κηρύξεως ταύτης ὡς αἰρετικῆς καὶ ἀποσχίσεως αὐτῆς ἐκ τοῦ καθόλου τῆς Ὄρθοδοξίας κορμοῦ ἐπιφυλαχθέντος εἰς τὴν Κανονικὴν Σύνοδον. Οἱ παρασυνάγωγοι ὅμως Ἐπίσκοποι Βρεσθένης Ματθαῖος Καρπαθάκης καὶ Κυκλάδων Γερμανὸς Βαρυκόπουλος, ἐν γνώσει τῶν Κανόνων τούτων, μὴ ἀρκεσθέντες εἰς τὴν διακοπὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας, μετὰ τῆς καινοτόμου Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος, ἐκήρυξαν, οὐ μόνον τοὺς καινοτόμους Ἱεράρχας Σχισματικούς ἀνευ οὐδεμιᾶς δίκης καὶ ἀπολογίας (8), ἀλλὰ καὶ τὴν ὅλην Ἐκ-

(7) Μὲ ὅλα τὰ ἀνωτέρω καὶ ὅσα ἐν συνεχείᾳ λέγει, ζητεῖ νὰ ὑπαγάγῃ τὴν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀνατοσίαν τῶν καινοτόμων τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας, εἰς ἀπλοῦν κανονικὸν παράπτωμα, τὸ ὁποῖον παρέπεμψεν εἰς «Πανορθόδοξον Σύνοδον». Ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει ὅμως, πῶς αὐτὸς τὸ σχίσμα τοῦ ἀπεκάλεε «Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.» καὶ ἦτο «Πρόεδρος Συνόδου»; Ὁφείλει ἂν οὕτω ἐφρόνει, νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν Κανονισμὸν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ κάμῃ ὅ,τι προβλέπεται ὑπὸ τοῦ ΙΕ' Κανόνος τῆς Α' Β' Ἀγίας Συνόδου, ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης. Ἀλλὰ τὸ θέμα, δὲν εἶναι μόνον κανονικὴ παράβασις, ἀλλὰ εἶναι στάσις κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἐγκατάλειψις τῆς Ἀγίας Παραδόσεως καὶ συμπτύξεως μετὰ τῆς αἵρεσεως. Εἰς μάτην ἐπερίμενον ὁ πρ. Φλωρίνης τὴν «Πανορθόδοξον Σύνοδον», τῆς ὁποίας τὰς ἀποφάσεις ἀπεδέχετο ἐκ τῶν προτέρων, ὁποῖαι καὶ ἂν ἦσαν αὗται, καὶ εἰς μάτην ἀναμένουν καὶ οἱ ὁπαδοὶ του, μετὰ ἀπὸ 60 ἔτη, διότι ὁ Νεοημερολογισμὸς τὴν «Πανορθόδοξον Σύνοδον» του τὴν ἐτοιμάζει διὰ τὴν ἐπιβράδευσιν τοῦ Νεοημερολογισμοῦ καὶ τὴν πλήρη δι' αὐτοὺ ἐπικράτησιν τῆς παναρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καταδικῆν δὲ τοῦ παλαιοῦ.

(8) Naί, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὰς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Πανορθόδοξων τοιούτων, ἐξέφρασαν ἐν τῇ πράξει τὴν συνειδήσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἐφαρμόσαντες τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς. Ἀλλ' ὅστε τὸν σχισματικὸν καὶ τὸν αἰρετικὸν δὲν τὸν κάμνει διὰ τῆς ἀποφάσεώς Της ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ σχισματικὸς καὶ αἰρετικὸς καθίσταται τοιοῦτος διὰ τῆς παραδόσεώς του. Ἀγνοεῖ ὁ πρ. Φλωρίνης, ὅτι ὁ δημοσιῶς ἀρνούμενος τὴν πίστιν, χάνει καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν; Ἐν προκειμένῳ δέ, δὲν εἶναι κανονικὸν παράπτωμα ἐνὸς ἀτόμου, ἀλλὰ ὀργανωμένη ἀθέτησις τῆς Ἐκκλησίας. Ἐς περιμένη πάντως ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ ὁ πρ. Φλωρίνης τὴν «Οἰκουμενικὴν Σύνοδον» νὰ δικάσῃ τοὺς καινοτόμους καὶ μαζὶ ἃς περιμένουν καὶ οἱ ἀφελεῖς ὁπαδοὶ του.

κλησίαν τῆς Ἑλλάδος Σχισματικὴν, σφετερισθέντες οἱ δαίλαιοι, οὐδὲν ἤττον, οὐδὲν ἔλαττον, δικαίωμα Οἰκουμενικῆς ἢ Τοπικῆς Συνόδου. Εἰς δὲ τὴν ἄρνησιν ἡμῶν νὰ ἀκολουθήσωμεν τούτους εἰς τὴν ὀλισθηράν καὶ ἐπικίνδυνον ταύτην κατωφέρειαν, τὴν ἀνατρέπουσαν Κανονικοὺς θεσμοὺς, αἰωνοβίους καὶ βασικοὺς, καὶ εἰς τὰς ματαίας προσπαθείας ἡμῶν, ὅπως ἀποτρέψωμεν αὐτοὺς ἀπὸ τὸν ἀδυσσαλέον καὶ ψυχρόλεθρον τοῦτον κρημνόν, προέβησαν οὗτοι καὶ εἰς τὴν κήρυξιν ἡμῶν, ὡς σχισματικῶν, χωρὶς νὰ ἔλθωσι προηγουμένως (9) εἰς οὐδεμίαν συengenόησιν μεθ' ἡμῶν, ἀρνηθέντες καὶ πᾶσαν πρόσκλησιν ἡμῶν πρὸς διαφωτισμόν. Καὶ πρὸς διαπίστωσιν τοῦ ἀπιστεύτου τούτου παραλογισμοῦ των παραθέτομεν αὐτολεξεῖ τὴν ἀπάντησιν τούτων εἰς τὴν πρόσκλησιν ἡμῶν πρὸς σύσκεψιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ.

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀθῆναι 27 Ἰανουαρίου 1942

Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἐπίσκοπον πρ. Φλωρίνης

Κον Κον ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ

Ἐ ν τ α ὤ θ α

Σεβασμιώτατε,

Πρὸ ἡμερῶν, καὶ ὅταν ἐλάβομεν πρόσκλησίν σας, ὅπως ἔλθωμεν καὶ συσκεφθῶμεν κατὰ τὴν 15) 28 Ἰανουαρίου 1942 περὶ σοδαρῶν ζητημάτων τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος εἰς τὰ ὑμέτερα Γραφεῖα Χαλκοκονδύλη 7 ἐνταῦθα, σὰς ἀπεστείλαμεν ἐπιστολὴν διὰ τοῦ κυρίου Σταυριανοῦ, εἰς ἣν σὰς ἐγνωρίζομεν, ὅτι, διὰ νὰ ἔλθωμεν εἰς ἐπαφὴν μεθ' ὑμῶν καὶ τοῦ Ἀγίου Δημητριάδος, πρέπει πρῶτον νὰ ἀρθοῦν οἱ λόγοι τοῦ διχασμοῦ, οἱ πνευματικοί, οἵτινες μᾶς ἠνάγκασαν νὰ σὰς ἀποκηρύξωμεν. Ἐπειδὴ, ὡς πληροφοροῦμεθα, ἐπιθυμεῖτε τὴν ἔνωσιν καθὼς τοῦλάχιστον δηλώνετε προφορικῶς ἐνώπιον τοῦ λαοῦ, διὰ τοῦτο σὰς δηλοῦμεν σαφέστατα διὰ τῆς ἐπιστολῆς μας ταύτης, ὅτι περιτετεύουν αἱ συνεδριάσεις καὶ συσκέψεις, ὅταν δεχθῆτε τὰ κάτωθι ζητήματα πίστεως, τὰ ὅποια προὐκάλεσαν καὶ τὸν διχασμὸν ἡμῶν, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης εἴμεθα πλέον ἡνωμένοι, καὶ δυνάμεθα τότε πλέον νὰ συνερχώμεθα καὶ νὰ συνεδριάζωμεν :

1. Ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς παραδοχῆς τοῦ Παπικοῦ Ἑρτολογίου κατέστη Σχισματικὴ.

2) Τὰ Μυστήριά της ἄκυρα.

3) Τὸ μῦρον της δὲν ἔχει τὴν ἀγιαστικὴν χάριν, καὶ

4) Τὰ παιδιά τῶν κακοδόξων ἐρχόμενα εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν πρέπει νὰ ἀναμυρῶνται.

Ἀφοῦ δὲ ταῦτα τὰ κοινοποιήσητε εἰς τὴν κακὸδοξον Ἐκκλησίαν διὰ δι' ἁστικοῦ κλητῆρος, τοῦ ὁποίου τὸ ἐπιδοτήριον μᾶς ἐπιδειξήτε, ἐπίσης δὲ διὰ τοῦ αὐτοῦ

(9) Ψεῦδος καὶ τοῦτο. Τὸ ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ὁ πρ. Φλωρίνης ἠγωνίζετο καὶ μετὰ τὸ σχίσμα του, διὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὰ σαπρὰ του φρονήματα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τῇ ἀληθείᾳ προσεπάθει — καὶ πρὸ τοῦ σχίσματός του καὶ μετὰ — νὰ τὸν συγκεκριμένη ἀπὸ τὸν κρημνόν, ἦτο ὁ Ἐπίσκοπος Βρεσθῆνης, ἀλλὰ τοῦτον τὸν ἐξέβρισεν, ὅτε ἐξήτει νὰ συζητήσουν τὴν αἰτίαν τοῦ διχασμοῦ, νὰ ὁμονήσουν ἐν τῇ πίστει καὶ νὰ συνεχίσουν τὸν ἀγῶνα. Ὁ πρ. Φλωρίνης ὅμως, πρὸ πάσης ἐνώσεως ἀπῆτει νὰ μὴ συζητηθῇ οὐδὲν σχετικόν, ἀλλὰ ἐν «ἀγάπῃ» νὰ δώσουν τὰς χεῖρας των καὶ νὰ ἐνωθῶν ἐν τῷ «Παλασημερολογικῷ Οἰκουμενισμῷ», ὁ ὁποῖος καὶ τότε καὶ τώρα ἐξυπηρετεῖ τὸν Νεοημερολογισμὸν.

τρόπου ἀναίρεσητε καὶ τὰ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ὁρησκειμάτων ἔγγραφα Σας, καὶ διακηρύξητε ὅλα ταῦτα ἐπ' Ἐκκλησίαις, τότε λέγομεν ἡ ἔννοσις ἡμῶν αὐτομάτως ἐπέρχεται ἄνευ συνεδριάσεων καὶ λογοτριβῶν· θὰ ἀναμείνωμεν δὲ γραπτὴν ἀπάντησίν Σας ἐπὶ τῶν ἐρωτημάτων μας τούτων ἐπὶ 8 ἡμέρας ἀπὸ σήμερον.

Μετὰ ἀδελφικῶν ἀσπασμῶν

† Ο ΚΥΚΛΑΔΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

† Ο ΒΡΕΣΘΕΝΗΣ ΜΑΤΘΙΑΙΟΣ

Ἐκ τοῦ ἐγγράφου τούτου κατάφωροι γίνονται οἱ γράψαντες, οὐ μόνον ὡς ὁφλισκάνοντες τελείαν ἄγνοίαν τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου καὶ τοῦ πνεύματος τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων δι' ὧν καθορίζονται σαφῶς καὶ κατοχυροῦνται τὰ δίκαια τῆς Ἐκκλησίας, τῶν διοικούντων ταύτην Ἱεραρχῶν καὶ ἁπαντος τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανισμοῦ πληρώματος, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀσεβοῦντες πρὸς αὐτὴν τὴν θεῖαν Χάριν, τὴν ἐνυπάρχουσαν εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν θείων Μυστηρίων, δι' ὧν ἀγιάζονται οἱ πιστοί, τῶν ἱερῶν χρησιμευόντων, οὐχὶ ὡς ποιητικῶν μέσων τῆς ἀγιαστικῆς Χάριτος, ἀλλὰ ὡς μέσον μεταδόσεως ταύτης εἰς τοὺς πιστοὺς. "Ὅθεν, ἐφ' ὅσον τὴν θεῖαν Χάριν, τὴν διὰ τῶν Ἀγίων Μυστηρίων μεταδιδομένην εἰς τοὺς πιστοὺς παρέχει, οὐχὶ μία μερίς κληρικῶν ἢ λαϊκῶν, ἀλλ' ἡ θεία ὑπόστασις καὶ ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας, οἰκοθεν ἐννοεῖται, ὅτι ἀσεδοῦν καὶ ἱεροσυλοῦν οὐ μόνον πρὸς αὐτὴν τὴν θεῖαν ὑπόστασιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἱερότητα τῶν Μυστηρίων, τὰ ἄτομα ἐκεῖνα ἅτινα ἀφαιροῦν ἀπὸ μὲν τῆς Ἐκκλησίας τὸ θεῖον καὶ ἀναφαίρετον δικαίωμα καὶ κύρος Αὐτῆς, ἀπὸ δὲ τῶν Μυστηρίων τὴν ἀγιαστικὴν δύναμιν καὶ ψυχωσώτηριον χάριν διὰ μιᾶς παντόλμου μονοκονδυλιάς. "Ὅτι δὲ οἱ παρασυνάγωγοι οὗτοι Ἐπίσκοποι οὐκ οἶδασι τί λέγουσι, καὶ περὶ τίνων διαδεδομένοντα ἀποδείξεις εἶναι ὅτι, οὐδὲ οὗτοι ἐφαρμιζοῦσιν εἰς ἑαυτοὺς τὰ ὅσα διδάσκουσι, μὴ τολμώντες οἱ τάλαντες νὰ ἐπαναλάβωσι τὰ Μυστήρια διὰ τοὺς προσερχομένους ἐκ τοῦ Παπικοῦ ἐορτολογίου εἰς τὸ ὀρθόδοξον, δεχόμενοι οὕτω εἰς τοὺς κόλπους αὐτῶν ἀδαπτίστους, ἀστεφανώτους καὶ ἐν γένει ἀνιέρους καὶ ἀμυρώτους κατὰ τὴν γνώμην καὶ τὴν ἀντίληψιν αὐτῶν⁽¹⁰⁾.

Ὁ παραλογισμὸς καὶ τὸ ἀκαταλόγιστον τῆς τοιαύτης αὐτῶν γνώμης καὶ διδασκαλίας γίνεται μᾶλλον καταφανὴς καὶ ἐξόφθαλμος, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, ὅτι οὗτοι περιορίζονται μόνον εἰς τὴν ἀναμύρωσιν τῶν βρεφῶν, τῶν ὅλως ἀναιτίων εἰς τὴν καινοτομίαν τοῦ νέου ἐορτολογίου, καὶ ἀπαλλάττουσι τοὺς Γονεῖς καὶ αἰτίους τῆς τοιαύτης ποινῆς προσερχομένους ἄνευ ἀναμυρώσεως εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν αὐτῶν⁽¹¹⁾.

(Συνεχίζεται)

(10) Ὅποια ἀδίστακτος διαστραφή. Ὅποιος ἀθεολόγητος καὶ εὐφράνταστος διῃσχυρισμός. Ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος γνωρίζει πολὺ καλὰ περὶ τίνων λέγει καὶ περὶ τίνων διαδεδομέναι, οὗτος ὅμως ὁ σοφὸς διδάσκαλος, οὕτε τί λέγει γνωρίζει, οὕτε τί πράττει. Ἐν προκειμένῳ ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ., κηρύξασα τὴν Καινοτόμον σχισματικὴν ἐφαρμιδίαν ὀρθῶς καὶ καλῶς, ὅτι προβλέπουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες ἐπὶ τῶν σχισματικῶν, ἥτοι τοὺς βαπτισθέντας ὑπὸ Καινοτόμων δέχεται διὰ Μύρου, τοὺς δὲ ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθέντας διὰ χειροθεσίας. Ποῦ εὗρεν ὁ πρ. Φλωρίνης τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλῇ περὶ ἐπαναλήψεως μυστηρίων; Ταῦτα κατὰ τὴν τάξιν καὶ πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας, ἐπαναλαμβάνονται ἐπὶ τῶν αἰρετικῶν, ἐκ τῶν ὁποίων λείπει καὶ ὁ τύπος τοῦ Ὁρθοδόξου Μυστηρίου. Πρὸς τί λοιπὸν ἡ εἰσαγωγή ὑπὸ τοῦ πρ. Φλωρίνης τῆς τοιαύτης πλάνης του;

(11) Καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ ἀφελὴ πονηρίαν τοῦ πρ. Φλωρίνης. Τὰ βρέφη τὰ δεβαπτισμένα ὑπὸ Νεομηρολογικῶν Κληρικῶν κανονικῶς ἐδέχοντο δι' Ἀγίου Μύρου, τοὺς γονεῖς ὅμως τοὺς βαπτισθέντας πρὸ τοῦ 1924, ὅχι διότι πῶς θὰ ἐπανελάμβανον τὸ Μυστήριον τοῦ Χρισματος; Ἐν τῇ πολλῇ σοφίᾳ του ἐμωράνθη.